staan neffens beerputten en alzoo zou hun water bedorven kunnen zijn.

Deze laatste dagen, toen twee nieuwe verzieken van ziekte, teekens van typhusjuist. [illegible]

Hij bevond zich in de gunst van e[illegible] reiskantoor [illegible] Noord-statie. Mad. M. verde, Vrieedia en reisgak waren naar de maan. Alsstonds diende zij eene klacht in bij de politie der Kruistochtenstraat. Het reisgoed van mad. M. bestond in een reiszak, een vijftigtal frank, en een pakje, een kleed en verschillige stukken linnengoed inbouwdeude.

— Het lot van 100,000 fr. — Volgens de *Meuse* van Luik heeft een handelsvertegenwoordiger die stad, M. J. G., wonende *rue du Ruisseau*, het groot lot van 100,000 fr. der Tentoonstelling gewonnen.

Volgens een bericht uit Geeraardsbergen aan den *Patriote*, is het groot lot daaraategen gewonnen door een schoenmakersgast van Brugelette.

Een treinwachter van Brussel-Noorden, met name Van Assche, meende de winner van het groot lot van 100,000 fr. Hij was te Verviers als hij het goede nieuws ontving. Hij werd bijna zinneloos van blijdschap. Ongelukkig hij was mis.

Op het laatste oogenblik verscheen wij dat een rentenier, M. Delen genaamd, zich bij het kommissariaat van het gouvernement heeft aangeboden als de winner van het lot van 100,000 fr.

Later. — Nu zegt men weer dat eene keukenmeid uit de Stassartstraat, te Elsene, het lot gewonnen heeft.

Wie zal nu eindelijk de echte winner zijn?

— Een slim gedacht. — In het begin dezer week was te Ombret, in de provincie Luik, eene moord gepleegd. De dader was voortvluchtig, doch zijn signalement was in alle richtingen rondgezonden. De stationverste van Hoei had insgelijks dat signalement ontvangen, met bevel den moordenaar aan te houden.

Toen de statie-overste den trein van Luik naar Charleroi, die ten 1 uur te Hoei aankomt, nazag, was hij zeer verwonderd toen een der reizigers hem meldde, dat de moordenaar reeds gevangen was en onder het geleidde van een gendarm in een wagon van 3e klas zat.

Toen hij ging zien, herkende hij inderdaad den man van het signalement in gezelschap van een gendarm. Deze liet echter zijnen gezel vertrekken, en was zelf verwonderd, toen men hem zegde dat hij met een moordenaar reisde. Deze laatste had zich bij den gendarm gezet en in den trein, in de hoop dat men dan op hem geen acht zou geven.

De vluchteling werd echter spoedig achterhaald, en in een huis nabij de statie aangehouden.

— Een lief schepsel op den schoonheidsprijskamp te Spa. — Luister naar het verhaal van den bijzonderen briefwisselaar der *Gazette*:

De « schoone Fatma » die, dit zij in 't voorbijgaan gezegd, buiten prijskamp was, gaf eene buitengewone vertooning.

Gedurende dien tijd was de jury, onder voorzitterschap van baron de Mesnil in de kamer van bernadslaging gegaan voor de opening der stembriefkens. Dit werk duurde tamelijk lang en het publiek was tamelijk ongeduldig, want daar elk lid over 20 punten te beschikken had ten voordeele der postulanten is er een *maximum* van 465 punten te vergeven.

De eerste prijs 3000 fr. wordt toegekend aan Mej. Bertha Soucaret, van Guadeloupe. *(Gefluit en toejuichingen.)* Zij behaalde 440 punten.

Tweede prijs, 2000 fr. Mej. Angèle Delrosa, van Oostende, met 386 punten. Terwijl een jurylid haar rond leidde (gelijk men met de bekrooude ossen en kalveren doet), werd ook zij toegejuicht en uitgefloten.

Derde prijs, 1000 fr. aan Marie Stevens van Weenen.

Er werden vijf vierde prijzen toegekend. Onze lezers zullen er weinig belang is stellen de namen dier bekrooude ossen, pardon, jufvrouwen te kennen. De vijfde zullen wij echter nemen. Het was Mej. Marthe Vilain *(aan nom prédestiné*, zeggen de Franschen) een juffer van Parys.

Wat, eene *Parisienne*, aan welke men misschien wel honderdmaal gezegd heeft dat zij den 1e *prix de beauté* zou winnen, staat nu slechts op den vijfden rang van den vierden prijs! Dat is te vet, dat roept om wraak!

En de *Parisienne* wreekte zich op eene schitterende, echt parijzer manier. In eene fransche *colère*, stond zij op, stapte bij Mej. Soucaret, die den eersten prijs gewonnen had en... spuwde haar in het aangezicht.

Onmiddelijk werd zij uit den zaal gejaagd.

Ten half een 's nachts vereenigden zich de meedingsters met de juryleden aan een souper....

Waarom geen dejeuner?

— Een persoon, die voor de korrektionneele rechtbank te Brussel had moeten verschijnen, [illegible] ontmoette na de zitting in de nabijgelegene herberg een anderen, die tegen hem getuigd had. Woedend viel hij hem te lijf, overladde hem met slagen en stompen en beet hem, ten toppunt van moed[illegible] stuk van den neus.

[illegible] OP EENEN KONSUL. — (Ne[illegible] niet [illegible] EN [illegible] wel, zegt ug, dat [illegible] inzicht was [illegible] als niet erg kwetsen zou. Zijl[illegible] eenen schijn van aanslag te plegen, om op [illegible] wijze een middel te vinden, zijne grieven tegen de [illegible] konsul in 't publiek, al ware het zells voor de rechtbank [illegible] te doen kennen.

— Scharreweg, scharreweg! — Aan de gen! De brusselsche briefschrijver van den *Bien public*, heeft gemeld dat erustige onregelmatigheden ontdekt waren in het bestuur der burgerlijke gebouwen.

Dit is juist, zegt de *Indépendance*. Een bediende heeft aanzienlijke profijtjes genoten op geleverde goederen.

Minister De Bruyn, die een onderzoek heeft ingesteld, ontdekte eene briefwisseling, die voor den verdachte weinig goeds beloofde.

De man gaf zijn ontslag, maar dit werd niet aangenomen. Hij werd doorgezonden en de zaak aan het gerecht in handen gegeven.

— De maatschappij van het dagblad *le Soir*, te Brussel, verklaart dat de cijfers op zijn en de maatschappij ontbonden is.

— Zekere juffer Gerard, wonende Rastionstraat te Elsene (Brussel) verleende sedert eenige dagen de gastvrijheid aan een meisje, welke beweerde tooneelspeelster te zijn, tijdelijk zonder plaats. Donderdag morgend heeft de tooneelspeelster de plaat gepoetst, de kleeren en het geld van hare weldoenster, waarschijnlijk als een aandenken, meenemende.

— De klerk griffier Jacquemyns, beschuldigd van eene dubbele poging van vergiftiging op zijne vrouw, werd woensdag namiddag uit de gevangenis van St-Gilis gehaald en naar de griffie van het 1e kanton van het vredegerecht gebracht, om er zekere stukken te teekenen, en eene kas te openen, waarvan hij den sleutel had.

Jacquemyns werd insgelijks, omtrent 5 ure namiddag, naar zijne woning, Vander Lindenstraat, 27, te Schaarbeek, gebracht, waar het parket eene huiszoeking deed in zijne tegenwoordigheid. Hij scheen volstrekt niet verlegen voor de talrijke nieuwsgierigen, die voor zijn huis samengeschoold waren.

Men zegt dat Jacquemyns bekentenissen gedaan heeft. Het onderzoek der zaak wordt ieverig voortgezet en waarschijnlijk zal Jacquemyns reeds in de maand november voor de assisen kunnen verschijnen.

— Op 72 jarigen ouderdom! — Rosendael (Brabant) 13de februari 1888. — 's Wisters, wanneer het lichaam niet meer vrij is en de verdruwing moeilijk wordt, neem ik gedurende 2 of 3 dagen eenige Zwitsersche Pillen Hertzog, en ik ben genezen. In de leute neem ik er gedurende 6 of 8 dagen, dezelve doen mij veel goed; 't is nu vier jaar dat ik er gebruik van maak. Ik ben 72 jaar oud en werk nog dagelijks ter suiker fabriek.

(Handt. gewelt.) A. Coxtiseau, ajuster-werktuigkundige.

Aan M. Pélerin, apoteker, 12, Schilknaapstraat, Brussel.

— Bloedig tooneel. — Moordpoging aan boord. — De duitsche poststoomboot *Strassburg*, liggende aan de Van Dyckkaai, te Antwerpen, was vergisteren avond, rond 6 ure, het tooneel van eene moordpoging, in de volgende omstandigheden gepleegd:

De bakker en de kok hadden twist gekregen. De leste, die juist een overgrooten vleeschvork in de handen had, stak dien met geweld in de borst van zijnen tegenstrever.

De bakker viel zwaar gekwetst neer. De scheepsdokter kwam aanstonds toegesneld om den gekwetste de eerste zorgen toe te dienen, terwijl de kapitein de policie deed verwittigen.

Deze kwam spoedig, en de woedende kok werd aangehouden. Zijn naam is Heinrich Welye; hij is 46 jaar oud, geboren in Hongarie.

De gekwetste is 40 à 50 jaar oud.

Het parket, heeft zich aan boord begeven, om een onderzoek in te stellen.

Op verzoek van den kapitein zal het belgische gerecht de zaak niet voortzetten en heeft M. Berré het dossier aan den duitschen konsul overhandigd, zoo dat de duitsche justicie er zich verder mee bezig zal te houden hebben.

De kok heeft eene kneuzing in het aangezicht, maar hij weet niet waar hij die bekomen heeft.

Zoo als te denken was had dit feit eene groote opschudding aan de scheldekaai gemaakt. Eene menigte volks was toegestroomd en de overdreveuste geruchten werden verspreid.

Dit kwam hieruit voort, dat de scheepsdokter bij zijne eerste verzorging zegde, dat de gekwetste misschien nog slechts twee uren te leven had.

Later is de toestand van den man verbeterd, in zoo verre dat hij dezen morgend bleek buiten gevaar te zijn.

— Men meldt uit Dinant, 3 october:

Te Schaltiu te midden van het dorp, wonen twee bejaarde vrouwen, de eene 76 en de andere 55 jaren oud, die den naam hebben eenig fortuin te bezitten. De twee weerloozе sukkels werden maandag avond door eenen persoon bezocht, die beweerde eenen [illegible] zijn. Nauwelijks binnen, [illegible] De slachtoffers kwamen de [illegible] geburen toegesneld en de aanvaller moest de vlucht nemen. Een der vrouwen is doodelijk gewond. De wonden der andere leveren minder gevaar op. De moordenaar wordt opgezocht.

— Men meldt uit Ninove, 4 october:

Een man, die met eene hondenkar over de spoorbaan reed, zag eenskraps eene locomotief [illegible] Gelukkig kon hij er bij tijds afspringen en zich alzo [illegible] leven redden. De kar en de vier honden werden geheel [illegible] gereden.

— Men meldt uit Charleroi, 3 october:

Twee weelbeloonde jongens zijn zonder twijfel de zonen van M. L., aardappelkoopman, jongens van 14 en 9 jaar oud. Zij waren gelast met het schellen van eene portie aardappelen, maar kregen twist onder het werk, omdat de eene beweerde dat de andere minder werk afdeed dan hij. Van woorden kwam men tot daden en een oprecht mexikaansch tweegevecht begon. De oudste bracht zijnen broer een zoo geweldige sneê aan den pols toe, dat het mes in de wonde afbrak en in het vleesch van den voorarm bleef steken. Eene dure les voor de ouders.

— Schrikkelijk ongeluk. — Te Toutelange (provincie Luxemburg) waren eergisteren eenige kinderen, die de koeien weiden, aan 't speelen met een bak met twee wielen, waarmee de landbouwers hunne ploegen vervoeren. Een kind van 9 jaar, het zoonlje van een schoenmaker, zat in den bak, terwijl deze van eene helling reed. Zijn halsband geraakte vast rond de as, die met de wielen draait. De arme jongen werd verworgd, terwijl zijne speelkamaradjes de vlucht namen.

— Ontvreedingen te Gent. — Het beroepshof heeft de beslissing der raadskamer der gentsche rechtbank vernietigd. Engelbeen wordt dus niet voorlopig in vrijheid gesteld.

Het onderzoek zal thans met snelheid voortgezet worden. De experten hebben de handen overvol. Niets is nog met juistheid vastgesteld over het bedrag der ontvreemdingen.

De dwangbeveldrager Fisch, dien men bevonden heeft meêplichtig te zijn, is nog niet gevonden. Men denkt dat hij naar Frankrijk gevlucht is.

— Amerikaansch tweegevecht. — Op zekeren dag ontschoepte te New-York een gelukzoeker, Daoulas genaamd, vergezeld van eene schoone jonge vrouw, die zich gravin de Berny deed noemen. Beiden hadden een heel deftig voorkomen, ofschoon het inderdaad een paar schurken waren, zooals er niet veel onder den blauwen hemel loopen.

Nauwelijks in New-York aangeland, openden zij er een huis, waar weldra grof spel werd gespeeld. Onnoodig te zeggen dat Daoulas en de gravin kaart speelden op hunne manier.

Het speelhol werd druk bezocht, toen te New-York een schatrijken planterszoon — met drie kwart Indiaansch bloed in de aders — beschaving en menschenkennis kwam zoeken. De duivel voerde John Kearney in het speelhol van Daoulas.

Op den ongslag bemerkte de gravin dat er in de wereld geen schooner kieken te plukken liep dan John Kearney. Weldra lag de brave jongen geheel en al in de netten van de schoone blanke, en de dollars smolten in zijne zakken als de sneeuw voor de zon.

Doch ten slotte kreeg hij toch achterdocht: hij begon zich al te vragen of men hem niet om den tuin leidde, en of men hem niet aan de deur zou zetten, wanneer zijn laatste goudstuk verdwenen was. Nu begon hij, met al de spitsvinnigheid van een Roodhuid, Daoulas en de gravin te bespieden en kwam weldra tot de overtuiging dat de twee ellendelingen het enkel op zijne centen gemunt hadden.

Weldra was zijn besluit genomen. Hij hield zich ziek en verzocht Daoulas hem te komen bezoeken. Deze laatste liet niet na van aan dit verzoek te voldoen.

Ten huize van het « kieken » aangekomen, werd Daoulas door eenen neger bediende in eene duistere kamer geleid en achter zijnen rug werd onvoorzienes de deur op slot gedraaid.

Onthutst door dit zonderlinge onthaal, begon de gelukzoeker op den neger te roepen, toen eenskraps de stem van den jongen planterszoon zich in de kamer liet hooren.

« Mijn beste, ga recht voor uit, tot aan de tafel, en neem een lang mes en een geladen revolver; ik heb dezelfde wapens in de hand. Dan zullen wij malkaar zoeken en tot den dood vechten. Gij hebt mij op zijn Europisch geplukt, ik zal u op zijn Amerikaansch braden. »

Op die vreeselijke woorden begon Daoulas te vloeken en den bediende te roepen. Doch deze scheen doof.

« Mijn bediende is verwittigd », riep Kearney, « voor twee uren zal hij de deur niet openen. »

Razend van woede zag Daoulas zich verplicht

Louis VROONEN

[illegible] tot [illegible] hij had niet minder dan 3 wonden door revolverschoten en 17 andere door messteken waarvan elf in 't aangezicht.

— Beminnelijke bruid. — Over eenigen tijd moest te New-York het huwelijk voltrokken worden van de zeventigjarige Gertrude Jaffe en den kassier Lovenberg.

Een groot gezelschap vereenigde zich bij de bruid en deze was in haar prachtig bruidskleed [illegible] huis waar. Plotseling werd de vader uit de kamer geroepen, en kort daarna voerde men ook de bruid in een neveavertrek.

Na zijf minuten keerde Gertrude in het ontvangstsalon terug en zegde tot de gasten: « Mijn bruidegom heeft zich doodgeschoten, het huwelijk kan dus niet plaats hebben, het dineer en het bal echter, waarvoor reeds de meest uitgebreide voorbereidselen gemaakt zijn, zullen doorgaan en ik hoop dat die « kleine stoornis » uwe lustvreugde niet zal verminderen.

— Bergarschuiving. — Te Zogno, een dorp in de Italiaansche provincie Bergamo, heeft eene afschuiving plaats van eene bergplaat, over eene uitgestrektheid van 21 hectaren.

Twee gehuchten, bewoond door 121 personen, welke tegen de helling van den berg liggen, loopen gevaar van verwoest te worden. Reeds vertoonen zich overal spleten en barsten, zeowel in den grond als in de muren der huizen.

Een gedeelte van den berg, hetwelk in de vallei van de Archie is neergekomen, heeft deze rivier uit haar bedding doen treden, waardoor zich een meer heeft gevormd. Bevoegde diskundigen zijn dadelijk afgezonden, om zorg te dragen voor de noodige veiligheidsmaatregelen.

— Vreeselijke ontdekking. — Uit St-Petersburg wordt aan de *Daily Chronicle* gemeld, dat men eene vreeselijke misdaad heeft ontdekt, die aan de nihilisten wordt toegeschreven.

Eene groote kist was uit Warschau naar St-Petersburg gezonden en werd door de Russische douanen geopend, om dat het aleen hoegenaamd niet duidelijk was.

In de kist vond men het lijk eener dertigjarige vrouw, die rijk gekleed was, kostbare kanten en juweelen droeg.

Volgens de geneesheeren was de ongelukkige verworgd.

— Eerbied voor de dooden. — Een geneesheer te Pittsburg (Amerika) heeft een middel gevonden, dat, naar zijne meening, spoedig de balseming en verbranding van lijken in onbruik zal brengen.

Hij is namelijk op het deakbedd gekomen, de lijken van gestorven personen door middel van een hydraulische pers samen te drukken, zoodat ze gecondenseerd worden tot blokjes welke na deze bewerking veel overeenkomst zullen vertoonen met stukken marmer.

Het lichaam van een volwassen man, op deze wijze samengeperst, levert een blok van kubieke vorm, dat slechts twaalf duim lang, breed en hoog is!

Pittsburg ligt in Pensylvanië, in Noord-Amerika, en die omstandigheid doet aan het bericht maar weinig geloof schenken.

— De justicie van Maastricht heeft zich zondag naar de naburige Nederlandsche gemeente Rooteren begeven, waar een genaamde Hanen door een geweerschot is gedood.

De justicie heeft eene huiszoeking gedaan bij den genaamden S..., die verdacht wordt het schot te hebben gelost.

Men heeft S. voorloopig in vrijheid gelaten.

— Kiekens. — Men heeft ons reeds meermaals vragen toegestuurd over de kiekens en de kuen van ze te kweeken.

Voor kleine menschen is de kiekenkweek eene bron van bestaan en van welvaart.

Ziehier wat men nu moet doen om het getal eieren met de helft of minstens met een derde te vermeerderen.

Men moet zijne kiekens in acht nemen en hunnen onderdom onthouden. De grijze zijn doorgaans de beste leggers.

Elk jaar al de kiekens die 4 jaar geworden zijn, moeten den pot in of naar de markt.

Weest op dit punt zonder genade: om goeden uitslag te bekomen; geene kiekens van 5 jaar.

Het kieken van 3 jaar geeft de meeste eieren.

In het vierde jaar legt het kieken minder eieren maar de eieren zijn dikker; en van dan af begint van jaar tot jaar het getal eieren te verminderen.

Het kieken van 5 jaar is zoo kostelijk om houden als dat van 3 jaar en legt min.

Er valt dus niet te twijfelen, des te meer dat de jonge hennen in het najaar of in het voorjaar leggen, als de eieren tweemaal of drijmaal zooveel gelden dan in de andere jaargetijden.

Eene oude hen legt nooit 's winters.

Met goede hennen van 1 jaar, of van 2, 3 of 4 jaar, die men wel voedt en oppast, zal men heel het jaar door, bijna altijd verscheiden rapen.

Daarenboven zal men nog altijd een goeden prijs van de kiekens ontvangen.

Het kieken van 4 jaar is nog heel goed om eten, maar onder zijnde, wordt het te taai om nog te [illegible]

[illegible] jar bouteille, de la *Nouvelle* [illegible] ont été enlevées en moins de 7 ans. Ce succès sans précédent est dû, ainsi qu'en l'affirme, à l'originalité de l'œuvre? et cette originalité est elle un mérite? Rien n'est plus certain, car la méthode Schmoll, œuvre de progrès par excellence, rompt en visière avec les procédés surannés de ses devancières et inaugure un enseignement *clair, facile et attrayant*. Eminemment synthétique et strictement progressive, elle prend l'élève au début et, sans causer de fatigue, le conduit insensiblement vers les sommets de la perfection artistique. On y trouve, entre autres, — détail absolument négligé dans les autres methodes de piano — un exposé succinct des principes les plus indispensables de l'harmonie, de la modulation, etc. Aussi, les plus grands artistes, parmi lesquels M. J. Massenet, membre de l'Institut, et M. A. Samuel, directeur du Conservatoire de Gand, ont-ils adopté cette méthode pour l'instruction de leurs enfants, et prodigué à l'auteur leurs plus chaleureuses félicitations. — 3 parties, chacune 3 fr. S'adresser chez F. de Ayassa (Deliége), 92, rue de la Montagne à Bruxelles.

La Préface est envoyée franco sur demande.

BUITENLAND.

Frankryk.

DIAMANTENDIEFSTAL.

Eene rijke amerikaansche dame heeft bij den procureur der Republiek, te Parys, eene klacht neergelegd over eenen diefstal van diamanten, ter waarde van 1500.0 fr. die onlangs bij haar gepleegd was.

Die dame reisde in gezelschap van hare kamerjuffer, zekere Anita Celanta; zij meende eerst dat de diamanten op hare reis van Londen naar Parys gestolen waren, maar over eenige dagen ontdekte zij onder de sleutels harer kamerjuffer ook eenen van de kist, waaruit de diamanten verdwenen waren.

Anita hoochest stellig alle schuld.

MOORD OP EENEN POLICIEAGENT.

Op 1e october, om 5 ure 's morgends, heeft men in de stad Albi den policieagent Vigné voor de deur zijner woning vermoord gevonden.

De agent, die in de wijk St-Martin, waar hij dienst deed, zeer bemind was, had rond half elf ure 's avonds, vergezeld van zijn kollega Nouvial een bal verlaten en slechts op weinige stappen afstand van de plaats waar de misdaad gepleegd werd, hadden zij van elkaar afscheid genomen.

Er is slechts een korte strijd geweest; door een snijdend werktuig getroffen, heeft de agent nog enkel den tijd gehad zijnen sleutel te nemen, maar hij heeft er zich niet meer kunnen van bedienen.

Men verdacht aanstonds zekeren Azais, een hoedenmaker, de *Liardo* bijgenaamd, een kerel die een zeer slechten naam had en onlangs nog doodsbedreigingen tegen Vigné had uitgesproken.

Het parket beval aanstonds zijne aanhouding.

Zoohaast Azais de agenten zig komen stelde hij het op een loopen, maar hij werd spoedig ingehaald. Toen hij gebonden was, werd hij door twee gendarmen naar de gevangenis gebracht. Op de *Pont Neuf* gekomen, maakte hij van een onbewaakt oogenblik gebruik en sprong van eene hoogte van 20 meters in de rivier.

Hij viel met zijn hoofd op eene staak en zijn lijk werd even in den stroom.

Eenige oogenblikken later trok men het lichaam van den moordenaar uit het water en bracht het naar 't hospitaal.

De ongelukkige agent laat eene weduwe en twee kinderen achter.

Engeland.

GEHEIMZINNIGE MOORDEN TE LONDEN.

Zooals licht te begrijpen is maken de afschuwelijkheden van East-End, in Londen het onderwerp uit van alle gesprekken.

Nog altijd heerscht den grootsten schrik en buiten de bedaarde ontploiing harer macht, kan men gemakkelijk bemerken dat de policie van Londen ten uiterste ontroerd is door de nutteloosheid harer pogingen, om eenig licht op die verschrikkelijke treurspelen te werpen.

Elke aanhouding, elk verdacht gerucht en de minste buitengewone gebeurtenis, wekt in de hoogste mate de belangstelling der policie op.

Ialichtingen worden gevraagd van hoog tot laag, telegrammen worden gewisseld en 't antwoord is immer gelijkluidend: Niets vernomen!

Aanhoudingen worden gedaan, maar zij hebben tot niets geleid. De zaak is nog op dezelfde hoogte als over 24 uren.

Geen steen werd onaangeraakt gelaten, geen

Mellier werpt het hoofd achterover, een zonderlinge glimlach speelt om zijne lippen.

— Maar begrijp mij dan toch, Jacques!... de gendarmen, de gevangenis, het hof van assisen!...

— Welnu, men zal mij veroordeelen.

— Maar dan wacht u de galei, ongelukkige! Verstaat gij dat, de galei, de kerker, levenslang!

— En al ware het 't schavot! roept Mellier op woesten toon.

Rouvenat ziet hem angstig aan en wijkt naar het midden der kamer terug.

— Eene schoone zaak is het leven, inderdaad, eene schoone zaak! vervolgt Mellier met sissende stem, terwijl een spottende lach zijne lippen plooit; de menschen moeten wel dwaas zijn, om er zich zoozeer aantebechten. Allen loopen de schim na, welke zij het geluk noemen, die dwazen! Zijn ze rijk, dan maken zij van hun goud eenen afgod; zijn zij arm, dan beschuldigen zij den Hemel! Die dwazen! Die dwazen! Die zieklen en gebreken maken sommigen ons medelijden waard; de ondeugden, de laagheden van anderen wekken onze verachting op. De eerzucht verblindt dezen, zijd en jaloezie verteren genen. Eerlijkheid is voor de meesten een ledig woord: de zelfzucht is eene deugd geworden. Overal laagheid, huichelarij, eerloosheid! Het hart is diep gezonken, het bederf woont in onze ziel. Het kwade is sterker dan het goede, en de schelmerij van den eene maakt misbruik van de eerlijkheid en rechtschapenheid van den andere. Ha, ha, ha! wat armzalige zaak is het leven! Gelukkigen, dat zijn zij die de wereld verlaten hebben, die gestorven zijn. Zie, ik zou wenschen dood te weezen. Ik ben niets meer... ik bezit niets meer!... ik...

Hij zinkt in eenen leunstoel en blijft er als een wezenlooze zitten.

Rouvenat ziet hem met ionig medelijden aan.

— O, hoe diep ongelukkig is hij! hij is als verpletterd, hij raaskalt!...

Na verloop van eenigen tijd zonk het hoofd van Mellier in zijne handen, en de trouwe dienaar hoorde hem snikken. Hij liet hem weenen. Hij wist dat tranen de smart verlichten en de geest daarna helderder wordt.

Hij ging op eenige schreden afstand van zijnen meester zitten, den blik met bekommering op hem gericht.

Zoo wachtten zij zwijgend den dag af.

. . . . . .

Jan Renaud, de Wolvendooder, was naar Terroise gegaan. Toen hij de boodschap had verricht welke hem was opgelegd, noodigde men hem uit, plaats te nemen aan de tafel, waaraan de familie het avondmaal zat te gebruiken. Hij nam de uitnoodiging aan, maar zegde dat hij een uur te voren nog geeten had en alleen een glas wijn zou drinken. Hij dronk er drie of vier, want hij moest tikken op de gezondheid van den huisvader, van de huismoeder, van de pas gehuwde jonge dochter. Die vier glazen bij de fleschs, die bij op « Semillon » had geledigd, maakten dat hij een slokje te veel had.

Tevreden in zijn lot en een vroolijk liedje van de Afrikaansche jagers nazingend, vervolgde hij zijnen weg. Te Frémicourt ging hij naar den molenaar om zijnen zak meel te halen.

Zijn koora was gemalen, de zak stond gereed. Hij gat zijn voornemen te kennen van hem mede te nemen.

— Wel, dat is niet noodig, zegde de molenaar, daar morgen, voor den middag, mijne kar toch te Civry moet passeeren.

— Dan is het goed, antwoordde Jan Renaud.

En daar hij in eene vroolijke stemming was en te beleefd om aan eenen eerlijken molenaar, die niet al te diep in zijn koora greep, iets te weigeren, voed hij er geen bezwaar in een glasje brandewijn te aanvaarden. Dat vocht drinkt men niet in eene teug, zooals wijn; men proeft het, men keurt het, men praat daarbij over allerlei zaken en denkt er niet aan dat intusschen de tijd voortsnelt.

Het sloeg half tien, toen Jan Renaud den molen in nog vroolijkere stemming verliet, dan hij er gekomen was.

Toen hij echter weder op weg was, dacht hij aan Genoveva, die misschien in ongerustheid op hem zat te wachten, en hij moest zelf bekennen dat hij een verfoeielijke slenteraar was.

Zich den gezwinden pas bij de vervolging der Algerijnsche troepen herinnerende, zette hij het op een draffe.

Eenskraps trof een zacht gekerm zijne ooren. Hij bleef staan en luisterde...

VII. — NA HET SCHELMSTUK.

Jan Renaud was niet vreesachtig: ook in den donkersten nacht was er geen geluid denkbaar, dat in staat was hem te verschrikken.

Zoo dikwijls had hij het vreeselijk gekef gehoord van de jakhalzen bij het vinden van een dood paard of bij het opdelven van het lijk van eenen bedouwijn, het hulken der hyena's met den woesten en gluperigen blik, het schrikverwekkend gebrul van den leeuw. Menigmaal had hij het gevaar getrotseerd en den dood getart. Het zou inderdaad onmogelijk zijn geweest, langs beide oevers der Saône eenen dapperderen, onverschrokkeneren man te vinden.

Hij keek rond en bespeurde op eenige voetstappen afstand eenen persoon, die voorover lag en alle krachten inspande, om zich op te heffen. Hij snelde naar hem toe, knielde naast hem neder, nam hem onder de armen en plaatste hem in eene zittende houding.

De ongelukkige slaakte een diepen zucht, daarna zonk zijn hoofd zwaar tegen de borst van Jan Renaud. De Wolvendooder bemerkte nu, dat de kleêren van den onbekende met bloed bevlekt waren, en eene rilling liep hem over het lijf.

De gewonde beefde zenuwachtig; Jan Renaud kon te nauwernood zijne korte, hijgende ademhaling hooren, die als een dof gereutel klonk.

In de nabijheid lag een hoop steenen, die tot verbetering van den weg moesten dienen.

Hij droeg de gewonde er heen en legde diens hoofd op een breeden steen.

Eenige oogenblikken later opende de gewonde de van koortshitte glonsende oogen en zag Jan Renaud met een akelig strakken blik aan.

— Ik dank u! ik dank u! stamelde hij met nauwelijks hoorbare stem.

— Kunt gij mij verstaan? vroeg de Wolvendooder.

— Ja, antwoordde door een hoofdknik.

— Zeg mij dan wie gij zijt, wat u overkomen is.

— De gewonde legde de handen op zijne bors.

— Een geweerschot, sprak hij in afgebroken klanken; hier..... getroffen..... door een kogel.

— Ach een moord, zei den Wolvendooder somber.

Vervolgens na snel een blik in de ronde geworpen te hebben, voegde hij er bij:

— Wij zijn in de nabijheid van de hoeve Seuillon; ik zal er heen snellen, om hulp te halen.

Die woorden hadden op den gewonde een zonderlinge uitwerking; zijn geheel lichaam beefde, en hij hief het hoofd weder op.

— Neen, sprak hij met nadruk alsof hij eenskraps zijn krachten had teruggekregen, neen, verwijder u niet, ik smeek u er om. Bovendien waarom zou het dienen? Geen hulp kan mij meer baten, binnen enkele minuten, ik gevoel het, zal ik den laatsten adem uitblazen.

— Maar ik kan u hier niet laten sterven.

— Gij kunt mij niet redden, zeg ik u, ik ben doodelijk gewond.

— Weet ge door wie?

— Neen.

— O, ik zal uitvorschen, ik zal den naam van uw moordenaar te weten komen! riep Jan Renaud op dreigenden toon.

— Ach, doe het niet! Ik wil niet, dat men iemand beschuldige. Zeg mij hoe heet gij?

— Ik ben Jan Renaud, den Wolvendooder.

Het gelaat van den gewonde verhelderde.

— Ha, ik weet al, ik weet al, zeide hij, Jan Renaud, een braaf man..... Lucile heeft mij meer dan eens over u gesproken.

— Lucile? Kent gij mejufvrouw Mellier?

— Ja! Maar stil, spreek haar naam niet uit, men zou ons kunnen hooren. Zij is goed, niet waar? even goed als zij schoon is!..... O, zij heeft vaak gesproken over u, over uw vrouw Genoveva en ook over een klein schepsel, in wiens bezit gij beiden u sedert kort verblijdt. Zij moest er petemoei over worden. Jan Renaud, houdt ge inderdaad veel van Lucile?

— Evenveel als van mijn vrouw, antwoordde de Wolvendooder.

—Welnu, Jan Renaud, wilt gij mij ter wille van Lucile en uw vrouw een dienst bewijzen?

— Een dienst?

— Ja, een zeer gewichtigen dienst.

— Het is voldoende, dat ge den naam van mejufvrouw Lucile noemt om het mij onmogelijk te maken u iets te weigeren.

Een straal van vreugde verhelderde het gelaat van den gewonde.

— Ge steunt dus toe? vroeg hij.

— Wat moet ik doen? zeg het mij slechts.

— Zijt gij wel te Saint-Irun geweest?

— Dikwijls.

— Dan weet ge zeker de herberg van Bertaux?

— O, heel goed! Zij heet het « Hôtel des deux chiens. » Voor de hoofddeur is een breede steenen stoep, en aan weerszijden van die stoep liggen twee grooten, insgelijks steenen honden.

— Juist, Jan Renaud! Ge moet dadelijk daarheen gaan, voor dat men iets van mijn dood kan vernomen hebben.

— Ik zal gaan.

— Hoe laat is het nu?

— 't Is elf uur geslagen.

— Dan kunt ge om een uur te Saint-Irun wezen; in de herberg zullen allen nog slapen. Dat komt goed, want niemand mag u zien. De herberg heeft ter zijde een kleine deur, dien men den geheelen nacht laat open staan.

— Ik weet het.

— Daar is een trap, die naar den gang van de eerste verdieping voert. Links zijn de graanzolders, rechts de logeerkamers. Ge begrijpt me zeker, is 't niet.

— Ja, ja, ik versta u.

— Mijn kamer is de eerste.

— De eerste, zeer goed. Maar ik heb die inlichtingen niet noodig, Bertaux zal mij wel terecht helpen.

— Ach, ge hebt mij niet begrepen, Jan Renaud; ik wil niet dat men u ziet, verstaat ge? Dat zou de nieuwsgierigheid gaande maken, en morgen zou men u ondervragen; men zou u dwingen te spreken, en ge moogt er geen woord van zeggen, denk daar wel om, mijn vriend, geen enkel woord. Ge zoudt anders een ontzettend ongeluk veroorzaken, en mijn dood is reeds erg genoeg.

— Ik bemerk, dat mijn stem zwakker wordt, ging hij moeilijk voort; mijn laatste krachten beginnen mij te begeven, en ik heb u nog niet alles gezegd. Luister goed! Op de deur mijner kamer staat het cijfer 4. Ga die kamer binnen. In dezen zak zijn twee sleutels, neem ze.

Jan Renaud gehoorzaamde lijdelijk.

De grootste is van de deur, « vervolgde de gewonde, wiens stem al zwakker werd; » de andere is van een klein bureau met twee laden. In de lade aan uw rechterhand zult ge een breede enveloppe vinden. In die enveloppe zijn gewichtige papieren, die slechts door een persoon gelezen mogen worden, namelijk mejufvrouw Lucile. Zij behelzen een geheim, dat niemand mag kennen en waarvan het bekend worden bij de justitie de ergste gevolgen zou na zich sleepen.

— Jan Renaud, ge zult die papieren nemen en ze aan mejufvrouw Lucile ter hand stellen, aan haar alleen, en wel zonder dat iemand er bij is.

— Ja, aan haar alleen.

— O, indien ge mij die laatste vreugde wilt schenken, die ik in dit leven kan smaken, zweer het, en ik zal er u voor zegenen.

— Ik zweer het, zei Jan Renaud plechtig.

— Ik dank u, mijn vriend, ik dank u. Ge weet niet hoeveel troost ge mij daardoor schenkt. Belooft gij mij ook, zweert ge mij, dat de zending waarmede ik u belast en alles wat ik u gezegd heb, een geheim zullen blijven, 't welk in het hart begraven zal zijn?

— Ja!

— Jan Renaud, vergeet het....

De aandoening belette hem voort te gaan; zijn hoofd viel op den steen terug.

Jan Renaud wilde hem in zijn armen nemen.

— Neen, sprak hij, hem zacht afweerend, laat mij, het is goed zoo..... Mijn ademhaling wordt zwakker..... mijn oogen worden beneveld..... de gedachten ontsnappen mij..... koude stijgt..... zij komt aan het hart..... 't zijn mijn laatste oogenblikken.

Zijn stem was bijna geheel onverstaanbaar. Maar krachtige poging doende, voegde hij er bij:

— Bedenk wel dat het 't geluk van Lucile geldt. En nu, — vertrek!

— Maar ik kan u zoo niet alleen laten! riep Jan Renaud.

— Laat mij, laat mij... Ik... ik wil het.

Hij sloot de oogen; hevige rillingen deden zijn lichaam schudden; toen van pijn en angst een beweging makend, verloor hij zijn steunpunt en viel op den grond. Hij slaakte een zucht, en de naam Lucile kwam met een snik over zijn lippen; dat was zijn laatste snik.

Jan Renaud boog zich over hem, om hem op te beuren.

De aanraking van het koude lichaam deed hem huiveren. Hij tilde een arm op, en de arm viel zwaar neder. Hij legde de hand op den mond des gewonden — en voelde geen adem meer. Hij legde zijn oor op het hart; het klopte niet meer.

Toen slaakte hij een rauwen kreet en sprong op. Hij was ontzettend bleek.

Hij wierp een blik naar den kant van Civry, een tweeden naar de hoeve en spoedde zich toen voort in de richting van Saint-Irun.

. . . . . .

O ustreeks twee ure in den morgend zag een reizend koopman, die zich naar Frémicourt begaf, het lijk ter zijde van den weg liggen. Na zich overtuigd te hebben, dat het slechts een lijk was, vervolgde hij zijn weg.

In het dorp gekomen, en nog hevig ontsteld door de ontdekking die hij had gedaan, verteldе hij dadelijk, dat een afschuwelijke misdaad was gepleegd op een kwartier afstand van Frémicourt, en dat hij aan den kant van den weg het reeds verstijfde